

Luisteren

*Een wijze zoon luistert naar de lessen van zijn vader,
een spotter sluit zijn oren voor berispingen.*

(Spreuken 13:1)

Het onderwerp van dit nummer deed me denken aan mijn eigen studietijd en onze studentenpastor. We hadden de luxe dat hij met enige regelmaat bij ons op bezoek kwam. Dat waren bijzondere momenten. Hij was namelijk iemand die kon luisteren. Heel goed kon luisteren. En je zo tevoorschijn liet komen. Dan zat hij in mijn studentenkamer op een rookstoel, zoals je op deze foto ook ziet. Als hij dan iets hoorde dat hem raakte, sprong hij op en kwam even los van de stoel. Alsof hij heel even vloog, om daarna weer te landen op aarde met een vraag, opmerking, troostvol of bemoedigend woord. Na afloop stond de stoel altijd op een andere plek, dan bij het begin van het gesprek. En steevast de verontschuldiging aan het eind van een gesprek; 'Ach sorry, ik ben zelf weer veel te lang aan het woord geweest.'

Als ik terugdenk aan deze gesprekken, moet ik denken aan een citaat dat ik ooit las in het werk van pater Frans van der Lugt ('de pater van Homs'). Hij schrijft ergens: 'De luisteraar heeft twee naakte oren, hetgeen betekent dat hij naakt is, ofwel niets bezit terwijl hij luistert. Hij luistert naar ieder woord dat uit de mond van de ander komt alsof het een nieuw woord is waar hij voor de eerste keer naar luistert. Er is in zijn luisteren niets vooringenomens en hij denkt niet dat hij niets van de ander zal horen dat hij van tevoren al van hem wist, want zijn luisteren is gratis. In feite wil hij niets van de ander; hij wil alleen de ander met diens spreken.'

Ergens was die studentenpastor in die periode een soort geestelijk vader voor mij. Wat dat betreft was het voor mij ook wel duidelijk wie ik op de foto moest zetten, toen de studentenpastor van weleer aangaf dat hij de kracht en energie niet meer had om mij te ontvangen. Op de foto zie je mijn vader. Ook al zo'n luisteraar met veel levenswijsheid. Een ware pastor en luisteraar. <